

den samme gode Fart og den samme udmærkede Manøvredegtighed; men selvfølgelig er det Meningen at lade Artilleriet og Pantseringen nyde Godt af de Fremskridt, som ere gjorte i den senere Tid. Naar nu imidlertid den ærede Ordfører for Mindretallet sagde: Ja, men hvad vil det Artilleri og det Pantser koste? bellerer jeg, at det ærede Medlem ikke har set Anmærkningerne til Finantslovsforlaget og de Oplysninger, der har været forelagt Finantsubvalget, thi da vilde det ærede Medlem have set Tegningerne til det nye Skib og et Overlag over, hvad det kostede, saa at hans Spørgsmaal vel derved havde været bevaret. Han vilde have set deraf, at naar man benyttede samme Slags Pantser som det, man benyttede tidligere, vilde Udgiften være henved 5 Millioner, men at, forsaavidt man benyttede den Pantser af stærkere Kvalitet, efter al Sandsynlighed betydelig stærkere Kvalitet, som er indført paa den senere Tid, hvorved de 12 Tommers Pantser, som det nye Skib skulde have ligesom Helgoland, vilde være ligesaa stærkt som mindst 15—16 Tommers af det ældre Pantser, saa vilde det nye Skibs Beføstning forøges med henved 300,000 Kr. Mindretallet siger dernæst i sin Betænkning, at det ikke kan gaa an udelukkende at bygge større Skibe med Tilføjetelse af den anden Del af det lovbestemte Maal: „et passende Antal mindre Skibe“. Jeg er fuldkommen enig med Mindretallet heri; men derfor har jeg ogsaa stadig i de senere Aar bestræbt mig for at faae mindre Skibe, ja, endog meget smaa Skibe, ved Siden af de store, og saadanne Skibe, som for Tiden anses for at være de allermeest hensigtsmæssige til ved Siden af Pantserkibene at tjene til Forsvar for vore Kyster, nemlig de større og meget hurtigseilende Torpedobaade. Derfor er det netop et saadant mindre Skib, der forlanges af mig, men som Mindretallet jo foreslaar negtet. Naar det af mig foreslaaede nye større Kystforsvarsskib blev færdigt, vilde vi jo allerede med Helgoland, de fire mindre Pantserbatterier, vi have, og den halve Snes Torpedobaade, vi til den Tid kunne have anskaffet, og som vilde være fuldkommen istand til at følge en saadan Escadre af Pantserbatterier, have en meget respektabel Kystforsvarsskifte; men en saadan ville vi slet ikke kunne faae ved Hjælp af de langsomme Kanonbaade, der er Tale om, de ville slet ikke kunne følge med Eskadren, de ville kun kunne bruges til at ligge ved Kjøbenhavn og rundt omkring ved de forskellige Havne. — Selvfølgelig veed jeg meget godt, at, hvad jeg i dette Dieblit siger, er aldeles ligegyldigt for Diskussionens Resultat, jeg veed meget godt, hvilke Forslag der blive vedtagne, men det har blot været mig om at vise, at de Bevillinger, der ere forlangte til Søforsvaret, ingenlunde ere større, end der nogenstunde er forlangt og ingenlunde urimelige, men at tværtimod enhver for sig af disse to Bevillinger

vil bidrage til paa en hensigtsmæssig og betryggende Maade at styrke vort Forsvar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Ja, det høie Thing vil jo, efter at have hørt, hvad den høitærede Conseilspræsident idag har udtalt om det Spørgsmaal, som særlig angaar mig, forstaa at jeg ikke har nogen Opfordring til en længere Udvikling; jeg kan selvfølgelig i Et og Alt slutte mig til, hvad Conseilspræsidenten har sagt. Jeg har dog om den Sag, Universitetet, der nærmest angaar mig, følt mig opfordret til at sige et Par Ord endnu. Den meget ærede Ordfører henvendte det Spørgsmaal ogsaa til mig, hvad Striden her egentlig dreiede sig om, og hvorfor denne Strid var reist. Disse to Spørgsmaal maa besvares samlede. Den Strid, der nu er tilstede, som det synes, mellem det ærede Things Flertal og Regeringen og Landsthinget, er ikke en Strid, der er reist iaar, det er en gammel Strid. Denne Strid kan det ærede Thing ikke antage for at være en ligegyldig Sag, thi dette ærede Thing har reist Striden fra Først af uden Grund, kun ifølge sin sieblifikkelige Villie. Fra dette Dieblit af har der saavel i dette som i det andet Thing Aar for Aar været reist den Modstand, der efter Forholdene og Omstændighederne kunde reises imod, hvad dette ærede Thing har fordret, og det er det Samme, der sker nu. Om Forholdene nu have ført med sig, at dette har kunne være medvirkende til at frembringe Konflikt, er en Sag for sig, men Striden er ikke reist iaar, den er gammel. Hvad der strides om, er fort udtrykt dette: Er det rigtigt og er det forsvareligt, at man nu hertilands i gode Tider opspiser de fra gammel Tid af opsamlede Kapitaler til den høiere Undervisnings Fremme? Regeringen er overbevist om, at det er usforsvarligt, og derfor betragter Regeringen det som sin Pligt at gjøre det Yerste for at forhindre en yderligere Opspisning. Høist mærkeligt er det at høre, at de Herrers Stilling skal kaldes konservativ i dette Forhold. Jeg antager dog, at Regeringen maa kaldes bevarende, naar den søger at bevare disse Fond fra at forsvinde, og ikke de Herrers, der ville have dem spiste op Aar for Aar, uden at kunne anføre nogen fornuftig Grund dertil. Skulde det Konservative ligge deri, at man desværre i Løbet af de senere Aar, om man vil i hele 10 Aar, har Aar for Aar opspist mere eller mindre af Kapitalen, saa siger jeg, at 10 Aar har Intet at sige ligeoverfor en firehundredeaarig Eksistens; det er det rette Konservative at føre det tilbage til det Netto, inden man begyndte paa det Feilagtige, nemlig Opspisning af Kapitalen. Naar den meget ærede Ordfører var saa sikker i sin Sag med Hensyn til hvad Udfaldet af denne Sag vilde blive, idet han gik ud fra den Betragtning, at den, der sagde Nei i finansielle Forhold, havde Nei i